

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/824/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713209813
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6713209813.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: Centrálny depozitár cenných papierov SR, a.s., so sídlom 814 80 Bratislava, Ul. 29. augusta 1/A, IČO: 31 338 976, proti žalovanému: V. C. W., narodený XX.XX.XXXX, bytom XXX XX H., G. XXX, zastúpený splnomocnenou advokátskou kanceláriou Ulianko & partners, s.r.o., so sídlom 960 01 Zvolen, Námestie SNP 41, IČO: 36 856 517, o zaplatenie 810,28 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen číslo konania 6C/99/2014-116 zo dňa 28.05.2015, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 6C/99/2014 - 116 zo dňa 28. 05. 2015 potvrdzuje.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú po tom, čo súd prvej inštancie konštatoval premlčanie uplatneného nároku žalobcu voči žalovanému a to s poukazom na ustanovenie § 52 a násl., § 101 a § 563 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobca sa svojim žalobným návrhom domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy pôvodne v sume 810,28 eur na základe faktúry č. 8000013241 zo dňa 31. 12. 2008, faktúry č. 9000011878 zo dňa 31. 12. 2009 a faktúry č. 1000010595 zo dňa 31. 12. 2010, pričom v priebehu konania žalobca čiastočne zobral žalobu späť v rozsahu uhradenej istiny vo výške 146,40 eur, pričom trval naďalej na úhrade faktúry č. 8000013241 za vedenie účtu v roku 2008 vo výške 331,94 eur a úhradu faktúry č. 9000011878 za vedenie účtu majiteľa v roku 2009 vo výške 331,94 eur - spolu úhrnom 663,88 eur. Žalobca uviedol, že vedie v zmysle zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov žalovanému účet majiteľa cenných papierov (§ 99 a § 105 ZoCP). Službu „CD-55-vedenie účtu majiteľa“ poskytuje žalobca žalovanému v zmysle § 99 ods. 8 ZoCP za odplatu. Odplatu za vedenie účtu majiteľa bol žalobca oprávnený stanoviť na základe Prevádzkového poriadku schváleného Národnou bankou Slovenska. Prevádzkový poriadok je v zmysle § 103 ods. 6 ZoCP záväzný tak pre žalobcu, ako aj pre žalovaného. Na základe uvedeného žalobca fakturoval žalovanému poplatok za vedenie účtu majiteľa za jednotlivé roky 2008 a 2009 v súlade s cenníkom v znení dodatku platnom ku dňu vystavenia faktúry. Súd ďalej uviedol, že voči žalobe sa bránil žalovaný námietkou premlčania a uviedol, že nárok žalobcu na zaplatenie celej žalovanej sumy (tak ako bola nakoniec žalobcom upravená a definovaná) vo výške 663,88 eur titulom neuhradenej faktúry č. 9000011878 vystavenej dňa 31. 12. 2009 na sumu 331,94 eur splatnej 15. 02. 2010 a faktúry č. 8000013241, vystavenej dňa 31. 12. 2008 na sumu 331,94 eur splatnej dňa 28. 02. 2009 (teda poplatkov za vedenie účtu majiteľa cenných papierov za roky 2008 a 2009), je v celom rozsahu premlčaný. Za zásadnú považoval skutočnosť, že právny vzťah medzi žalovaným a žalobcom

sa spravuje ustanoveniami zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov a v neupravených otázkach ustanoveniami Občianskeho zákonníka - rozhodne nie ustanoveniami Obchodného zákonníka, ako to tvrdí žalobca. Žalobca v žalobe argumentoval, že právny vzťah v súvislosti s vedením účtu majiteľa cenných papierov medzi žalobcom a žalovaným sa spravuje ZoCP a v otázkach neupravených ZoCP sa tento právny vzťah spravuje ustanoveniami zákona č. 513/1991 Zb. Obchodným zákonníkom a preto v zmysle § 387 Obchodného zákonníka je premlčacia doba štvorročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Vzhľadom na skutočnosť že vystavená faktúra za vedenie účtu majiteľa cenných papierov za rok 2008 sa stala splatnou dňa 28. 02. 2009, si žalobca uplatnil svoj nárok pred uplynutím premlčacej lehoty. Súd ďalej konštatoval argumentáciu žalovaného, ktorý tvrdil, že zo strany žalobcu mu nikdy žiadne faktúry doručené neboli. Túto skutočnosť žalobca ani nepreukázal. V ďalšom žalovaný uviedol, že v predmetnom právnom vzťahu medzi ním a žalobcom vystupuje ako spotrebiteľ, pretože nie je podnikateľom a v predmetnom vzťahu nekoná v rámci obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. S poukazom na zákonné ustanovenie § 52 ods. 1, 2, 4 Občianskeho zákonníka a § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka žalovaný tvrdil, že na predmetný právny vzťah spotrebiteľskej povahy sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, nakoľko sa jedná o vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a ide o typický občianskoprávny vzťah. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že mal za to, že právna argumentácia žalovaného je opodstatnená a v danom prípade je potrebné posudzovať otázku premlčania a plynutia premlčacej doby v zmysle Občianskeho zákonníka a nie v zmysle Obchodného zákonníka tak, ako to mylne uvádza žalobca. Z vykonaného dokazovania mal súd za zrejmé, že druhá - naposledy vystavená faktúra - z titulu poplatku za vedenie účtu majiteľa za rok 2010 bola splatná dňa 02. 01. 2010. Žaloba na súd bola doručená dňa 25. 02. 2013, teda 54 dní po uplynutí premlčacej lehoty, ktorá v uvedenom prípade začala plynúť dňa 02.01.2010 a márne uplynula dňa 02. 01. 2013. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že právny vzťah medzi účastníkmi je podriadený Obchodnému zákonníku a to konkrétne § 261 ods. 6 písm. c), podľa ktorého ustanovenia sa III. časťou Obchodného zákonníka spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy z burzových obchodov a ich sprostredkovania (§ 642) a ďalej z odplatných zmlúv týkajúcich sa cenných papierov, pretože v prejednávanej veci sa o uvádzané záväzkové vzťahy nejedná. Súd ďalej uviedol, že v danom prípade nie je možné použiť ani podporne ustanovenia Obchodného zákonníka na daný vzťah účastníkov a to ani s poukazom na § 105 ods. 5 ZoCP, podľa ktorého právne vzťahy medzi členom ktorému bol účet majiteľa zriadený a Centrálnym depozitárom a právny vzťah medzi členom a majiteľom takéhoto účtu sa spravujú týmto zákonom a Obchodným zákonníkom, pretože v prejednávanej veci nejde o záväzok zo žiadneho takéhoto vzťahu, ale o záväzok zo vzťahu majiteľa účtu - žalovaného, ktorý vedie žalobca ako centrálny depozitár. Súd dôvodil, že zákonné ustanovenie § 104 ods. 1 ZoCP vymedzuje, kto môže byť takýmto členom. Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že tento sa v zásade v prvom rade aplikuje na vzťahy medzi členom (ktorému bol zriadený účet majiteľa), ktorým v zmysle § 104 ZoCP žalovaný však nie je a centrálnym depozitárom (žalobcom). V druhom rade sa toto ustanovenie aplikuje na vzťah medzi členom, ktorým v zmysle § 104 ZoCP nie je ani žalobca, a majiteľom účtu. Žalobca nie je uvedený ako člen v § 104 ods. 1 ZoCP, ktorý jednoznačne definuje, koho za člena možno považovať. Súd potom zhrnul, že ustanovenie § 105 ods.5 ZoCP neurčuje, že vzťah medzi žalovaným ako majiteľom účtu a žalobcom ako centrálnym depozitárom sa má v otázkach neupravených ZoCP spravovať aj Obchodným zákonníkom. Súd poznamenal, že predpoklady uvedené v ustanovení § 105 ods. 5 ZoCP, na ktoré sa žalobca odvolával a ktoré sú potrebné na to, aby sa mohli na daný vzťah aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, nie sú v danom prípade splnené, pretože ak by zákonodarca mal v úmysle, aby sa vzťah medzi žalovaným ako majiteľom účtu a žalobcom - centrálnym depozitárom, spravoval ustanoveniami Obchodného zákonníka v otázkach neupravených v ZoCP, tak by to v § 105 ods. 5 ZoCP uviedol. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku zdôraznil, že zákonodarca explicitne stanovil, na ktoré vzťahy sa ustanovenia Obchodného zákonníka použijú s tým, že predmetný právny vzťah v prejednávanej veci pod uvedené nespadá. S poukazom na tieto skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd potom žalobu zamietol z dôvodu úspešne vznesenej námietky premlčania, pretože žaloba bola na súd doručená po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka. Súd v závere odôvodnenia rozsudku o trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 151 ods. 3 O.s.p. a vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Nesúhlasí s právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie. Argumentuje, že žalovaný nie je v danom záväzkovom vzťahu v postavení spotrebiteľa. Žalobca poukázal na zákonné znenie ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a) zákona číslo 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného v rozhodnom období

a zdôraznil, že je potrebné zaoberať sa legálnou definíciou spotrebiteľa, v zmysle ktorej by žalovaný mohol byť spotrebiteľom len v prípade, pokiaľ by nakupoval výrobky alebo používal služby pre priamu osobnú potrebu seba alebo členov svojej domácnosti. Žalovaný ako majiteľ cenných papierov nespĺňa podmienky špecifikované v zákone o ochrane spotrebiteľa a z dôvodu charakteru práv, ktorými disponuje v dôsledku vlastníctva cenných papierov, z objektívnych príčin ani spĺňať nemôže. V ďalšej argumentácii žalobca poukázal na ustanovenie § 2 ods. 1 zákona o cenných papieroch a uviedol, že žalovaný v danom prípade nenadobudol veci bežnej spotreby, ale rozhodol za zhodnocovať svoje finančné prostriedky investíciou na kapitálovom trhu nadobudnutím cenných papierov. Taktiež je nevyhnutné vychádzať zo zákonnej definície ustanovenia § 155 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorej akcia predstavuje práva akcionára, ako spoločníka, podieľať sa podľa zákona a stanov obchodnej spoločnosti na jej riadení a zisku, zúčastňovať sa na valnom zhromaždení spoločnosti a teda rozhodovať v zákonom stanovených otázkach týkajúcich sa obchodnej spoločnosti. Žalobca argumentuje, že z definície cenného papiera vyplýva, že s cennými papiermi sú spojené práva akcionára, ako sú podieľať sa predovšetkým na zisku a na likvidačnom zostatku, pričom neprípadá do úvahy, aby mal akcionár, ako spoločník obchodnej spoločnosti, postavenie spotrebiteľa, keďže svojimi právami vyplývajúcimi z cenných papierov sa podieľa na podnikaní spoločnosti, čo samo o sebe vylučuje postavenie spotrebiteľa. Akcionár má v danom prípade postavenie spoločníka obchodnej spoločnosti a z toho vyplýva, že na daný právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, nakoľko aj samotný výkon práv a povinností súvisiacich s predmetnými cennými papiermi sa riadi Obchodným zákonníkom. V tejto súvislosti žalobca poukázal na znenie ustanovenia § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Žalobca mal za zrejmé, že žalovaný, ako každý majiteľ cenných papierov, týmito disponoval za účelom dosiahnutia zisku a teda zvyšovania svojho majetku. Žalovaný, ako majiteľ cenných papierov, je povinný rovnako ako každý iný subjekt práva, znáša príslušné náklady, ktorými sú predovšetkým poplatky za vedenie účtu majiteľa cenných papierov. Opätovne v tejto súvislosti žalobca zdôraznil, že neexistuje iné ako obchodnoprávne využitie cenných papierov a teda žalovanému v žiadnom prípade nemožno priznať status spotrebiteľa. Žalobca ďalej argumentuje, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k uzavretiu zmluvy, nakoľko právny vzťah medzi nimi vznikol priamo zo zákona. Pokiaľ neexistuje medzi stranami sporu zmluvný vzťah tak, ako to predpokladá ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúceho spotrebiteľské zmluvy, nemožno právnou úpravu spotrebiteľských zmlúv na daný vzťah aplikovať. Právnou úpravou medzi žalobcom a žalovaným priamo ustanovuje zákona o cenných papieroch v ustanovení § 105 ods. 5 a napriek absencii výslovného zákonného určenia rozhodného predpisu, ktorým sa spravujú vzťahy súvisiace s vedením účtu majiteľa medzi centrálnym depozitárom a klientmi, má žalobca za to, že tieto právne vzťahy sa spravujú zákonom o cenných papieroch a v neupravených otázkach Obchodným zákonníkom. Ustanovenie § 104 ods. 1 zákona o cenných papieroch vymedzuje, kto môže byť členom centrálného depozitára. Vlastníctvo k cenným papierom možno nadobudnúť či už v rámci podnikateľskej činnosti, alebo aj mimo nej. Žalobca argumentuje, že zákon v uvedenom ustanovení nerozlišuje majiteľov v závislosti s ich výkonom podnikateľskej činnosti a majiteľov účtov - fyzických osoby - nepodnikateľov. Vzhľadom na uvedené potom argumentuje žalobca, že rovnaký právny vzťah - vedenie účtu majiteľa, nemožno posudzovať raz podľa Obchodného zákonníka a druhýkrát podľa Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa v takomto vzťahu vstupovala fyzická osoba - nepodnikateľ. Žalobca uviedol, že v zmysle právnej úpravy účinnej v čase zriadenia účtu žalovaného sa právny vzťah v súvislosti s vedením účtu výslovne spravoval ustanoveniami zákona číslo 600/1992 Zb. o cenných papieroch a Obchodným zákonníkom. Tento právny vzťah sa po zmene právnej úpravy ďalej spravuje ustanoveniami zákona o cenných papieroch v zmysle ustanovenia § 161 zákona o cenných papieroch a taktiež s poukazom na ustanovenie § 261 ods. 6 písm. c) Obchodného zákonníka. Úprava obchodnoprávných vzťahov podľa ustanovenia § 261 Obchodného zákonníka umožňuje, aby za určitých okolností bol účastníkom obchodnoprávných vzťahov aj subjekt, ktorý nie je podnikateľom. Z tejto argumentácii potom žalobca vyvodzuje jednoznačný záver, že predmetný právny vzťah nemá povahu spotrebiteľského vzťahu a použitie občianskoprávnej premlčacej lehoty v tomto vzťahu nemá oporu v zákone, ani v judikatúre všeobecných súdov. V tejto súvislosti je taktiež nevyhnutné vziať na zreteľ kogentné ustanovenie § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka a pokiaľ v zmysle ustanovenia § 261 a § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka zákonom konštituuje tento vzťah ako absolútny obchodný záväzkový vzťah, v takomto prípade je aplikácia Občianskeho zákonníka vylúčená. Žalobca v ďalšom na podporu svojich argumentov poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo 3337/2010 zo dňa 24. 7. 2012 (R135/2012), ktorý dospel k záveru, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní nemožno považovať za ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa. Faktúry pre majiteľov cenných papierov žalobca ako centrálny depozitár cenných papierov vystavoval v súlade s ustanovením § 103 ods. 1, 3, 5, ods. 6 zákona o cenných papieroch, pri vystavení faktúr žalobca postupoval taktiež v súlade

so zákonom číslo 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, pričom v čase vystavenia predmetných faktúr zákon nestanovoval konkrétnu lehotu pre dátum splatnosti. Žalobca tak určil dátum splatnosti poplatku za vedenie účtu majiteľa na deň 28. 2. 2009 a 15. 2. 2010, čím zabezpečil dostatočný čas a priestor na úhradu tohto poplatku, ako aj samotné doručenie faktúry žalovanému. Pri stanovení výšky poplatku žalobca vychádzal z objemu cenných papierov na účte v jednotlivých mesiacoch a z toho dôvodu sú faktúry vystavované ku koncu príslušného roka a následne sú začiatkom nasledujúceho roka zasielané klientom. Skutočnosť, že poplatky sú stanovené k 31. 12. daného roka upravuje aj cenník. Pre začiatok plynutia premlčacej doby je rozhodujúca doba splatnosti. Tvrdenie súdu, podľa ktorého si mohol žalobca uplatniť nárok na úhradu poplatku za rok 2009 dňa 2. 1. 2010, teda po uplynutí roku 2009, nepovažuje žalobca za správny. Takéto uplatnenie nároku, ktoré by predchádzalo samotnej výzve žalobcu na plnenie zo strany žalovaného, by bolo považované za nedôvodné. Žalobca síce nepredložil súdu dôkaz o doručení predmetnej faktúry, avšak zaslaný odpis predstavuje dôkaz o jej vystavení. Nesplnenie povinnosti zo strany žalovaného, najmä pokiaľ ide o zmenu adresy trvalého bydliska, mohlo mať zásadný vplyv na riadne doručenie faktúry, pričom v danom prípade nie je žalobcovi známe, kedy žalovaný zmenil adresu trvalého bydliska, pretože tieto zmeny neohlásil. V závere odvolania žalobca poukázal na právne závery obsiahnuté v uznesení Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. 4. 2015, ktorý v skutkovo a právne obdobnej veci sp. zn. 2Cbo/72/2014 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie, pričom v odôvodnení sa vyslovil aj ohľadom určenia splatnosti poplatku za vedenie účtu. Na základe uvedeného potom žalobca navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 663,88 eur a nahradiť trovy prvoinstančného aj odvolacieho konania. Alternatívne odvolateľ navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu do prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu (replike) uviedol, že nesúhlasí s dôvodmi uvedenými v odvolaní a argumenty uvádzané žalobcom považuje za absolútne svojvoľné a nesprávne. Tvrdenia žalobcu ohľadom nutnosti aplikácie Obchodného zákonníka na predmetný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným sú nesprávne a zavádzajúce. Zákon o cenných papieroch č. 566/2001 Z.z. vo svojom ustanovení § 105 ods. 5 podrobne vymedzuje, kedy zákonodarca ustanovuje aplikáciu Obchodného zákonníka na vzťahy špecifikované v tomto zákonom ustanovení a teda nie na všetky vzťahy, ako to mylne uvádza žalobca. Taktiež žalovaný uvádza, že vzťah medzi ním, ako akcionárom obchodnej spoločnosti, je úplne odlišný a nesúvisiaci s jeho vzťahom k žalobcovi, týkajúcim sa vedenia účtu majiteľa cenných papierov a tak tvrdenia žalobcu ohľadom použitia Obchodného zákonníka vzhľadom na túto skutočnosť považuje žalovaný za irelevantnú. Taktiež pokiaľ žalobca argumentuje ustanovením § 261 ods. 6 písm. c) Obchodného zákonníka, tieto tvrdenia sú nesprávne, nakoľko sa nejedná o vzťah z burzového obchodu a jeho sprostredkovania, ani o odplatnú zmluvu týkajúcu sa cenných papierov, ale ide o vzťah vyplývajúci z vedenia účtu majiteľa cenných papierov a tento právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol priamo zo zákona, pričom nebola uzatvorená odplatná zmluva týkajúca sa cenných papierov. Žalovaný tvrdí, že vystupuje v danom právnom vzťahu ako spotrebiteľ, nakoľko nie je podnikateľom a v predmetnom vzťahu nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a preto použité Obchodného zákonníka je vylúčené. Neexistuje žiadny dôvod, aby sa na predmetnú vec mala použiť právna úprava Obchodného zákonníka a vylúčiť tak pôsobnosť Občianskeho zákonníka. Žalovaný taktiež uviedol, že iba z dôvodu právnej istoty v konaní uviedol, že ak by aj konajúci súd mal za to, že sa jedná o obchodnoprávny vzťah, slovenská súdna prax aplikáciu občianskoprávnej premlčaciaj doby aj v obchodnoprávnych vzťahoch vyhodnotila kladne, pričom použitie občianskoprávnej premlčacej doby aj v absolútnych obchodnoprávnych vzťahoch a zmluvách majúciach spotrebiteľský charakter nepriamo odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 19. 6. 2013 sp. zn. I. ÚS 402/2013 - 10. Žalovaný opätovne zdôraznil, že nikdy mu žiadne faktúry zo strany žalobcu doručené neboli, žalobca napokon v konaní nepredložil ani jeden dôkaz, ktorým by túto skutočnosť preukázal (nakoľko sa tak ani nestalo). Medzi žalobcom a žalovaným určite nebola dohodnutá splatnosť, s čím zákon v zmysle ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka spája určenie času v prospech veriteľa (žalobcu), pričom dlžník je povinný splniť dlh 1. dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadá. Pokiaľ mu tak žalobca nikdy nedoručil faktúry s výzvou na zaplatenie, teda nikdy neurčil čas plnenia v zmysle ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, podľa názoru žalovaného všeobecná premlčacia doba začala plynúť 02.01.2009, respektíve 02.01.2010 a márne uplynula dňa 02.01.2012, respektíve 02.01.2013. Pokiaľ bola žaloba podaná na súde až dňa 25. 2. 2013, bola podaná po trojročnej premlčacej dobe v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka a celý nárok žalobcu je tak premlčaný. Taktiež z dôvodu právnej istoty žalovaný poznamenal, že ak by sa aj začiatok premlčacej doby počítal od

nasledujúceho dňa po splatnosti uvedenej na predmetných faktúrach vystavených žalobcom, teda od 01.03.2009, respektíve 16.02.2010, premlčacia doba ohľadom neskoršie vystavenej faktúry by uplynula dňa 16.02.2013 a nárok by bol aj tak premlčaný. V závere vyjadrenia žalovaný poznamenal, že jeho tvrdenia potvrdzuje aj súdna prax a poukázal na rozsudok predložený v konaní, konkrétne rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 12.03.2014 sp. zn. 5C/13/2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 13.11.2014 p. zn. 9Co/474/2014. Na základe uvedeného potom žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie prvoinštančného súdu ako vecne správne potvrdil a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému aj trovy odvolacieho konania.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu (duplike) považuje argumenty v ňom uvádzané za neopodstatnené. Občiansky zákonník predstavuje súkromnoprávny kódex, ktorý všeobecne upravuje základné súkromnoprávne inštitúty. Naproti tomu zákona o ochrane spotrebiteľa je špeciálnym právnym predpisom, pričom v čase vzniku a trvania právneho vzťahu medzi stranami sporu definoval spotrebiteľa ako fyzickú osobu, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti. Žalobca uviedol, že žiadny subjekt nemá zriadený účet majiteľa cenných papierov za účelom priamej osobnej spotreby pre seba či príslušníkov svojej domácnosti a teda nemôže napĺňať pojmové znaky spotrebiteľa. V žiadnom ustanovení Občianskeho zákonníka nie je osobitne riešený právny vzťah týkajúci sa vedenia účtu majiteľa cenných papierov. Naproti tomu tento právny vzťah je osobitne právne upravený v zákone o cenných papieroch a to v zmysle ustanovenia § 105 zákona o cenných papieroch v spojení s ustanovením § 261 ods. 6 písm. c) Obchodného zákonníka. Vo vzťahu k posudzovaniu právneho režimu zmluvného vzťahu týkajúceho sa vedenia účtu majiteľa cenných papierov je potrebné Občiansky zákonník považovať za všeobecný právny predpis (lex generalis) a zákon o cenných papieroch a Obchodný zákonník za špeciálne právne predpisy (lex specialis). V prípade, ak existuje nekonzistentná právna úprava vo všeobecne záväzných právnych predpisoch s rovnakou právnou silou, je potrebné aplikovať interpretačné pravidlo, v zmysle ktorého je nutné uprednostniť aplikáciu špeciálnej právnej úpravy. Žalobca taktiež nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného, že nakoľko nie je podnikateľom a v predmetnom vzťahu nekoná v rámci obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, použitie Obchodného zákonníka je vylúčené. Úprava obchodnoprávných vzťahov podľa ustanovenia § 261 Obchodného zákonníka umožňuje, aby za určitých okolností boli účastníkmi obchodnoprávných vzťahov aj subjekty, ktoré nie sú podnikateľmi. Taktiež žalobca argumentuje, že skutočnosť, či bola žalovanému fyzicky doručená faktúra, nie je v danej veci právne podstatná. Splatnosť záväzku za neodvíja od doručenia faktúry, ale od žiadosti veriteľa na zaplatenie (§ 340 ods. 2 Obchodného zákonníka). V opačnom prípade by sa dlžníci mohli úplne vyhnúť svojim povinnostiam tým, že by nepreberali faktúry vystavené veriteľmi. Vystavená faktúra je len účtovným dokladom, nemá povahu zmluvy a teda na jej podklade nemôže vznikol záväzkový právny vzťah. V závere vyjadrenia žalobca zdôraznil, že záväzok žalovaného vznikol nie na základe faktúry, ale na základe zákona (§ 99 ods. 8 zákona číslo 566/2001 Z.z.). V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 5. 2012 sp. zn. 3 Obo 14/2011 a taktiež sp. zn. 3 Obo 43/2012, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky poukázal na skutočnosť, že za písomnú výzvu na plnenie sa podľa ustálenej súdnej praxe považuje aj žaloba podaná proti dlžníkovi. Vzhľadom na tieto skutočnosti potom žalobca naďalej trvá na svojom odvolaní.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 14Co/824/2015-148 zo dňa 05.06.2017 odvolacie konanie prerušil aj bez osobitného návrhu strany sporu postupom podľa ustanovenia § 164 CSP do skončenia konania o ústavnej sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa Centrálny depozitár cenných papierov SR, a.s., 29. Augusta 1/A, Bratislava, ktoré bolo vedené pred Ústavným súdom SR pod sp. zn. Rvp 13230/2015. Odvolací súd zistil, že rozhodovacia prax aj judikatúra všeobecných súdov a to tak prvoinštančných, ako aj druhoinštančných, v skutkovo i právne obdobných veciach, nie je doposiaľ konštantná. Odvolací súd mal preukázané, že žalobca podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosti (vedené na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 13230/2015, RvP 16023/2015 a sp. zn. Rvp 16024/2015) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd mal preukázané, že uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PLs. ÚS 4/2016-6 zo dňa 3. februára 2016 a uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky PLs. ÚS 27/2016 - 7 zo dňa 9. novembra 2016 boli všetky veci vedené pod uvedenými spisovými značkami spojené na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 13230/2015. Z obsahu predmetných

uznesení Ústavného súdu SR mal odvolací súd preukázané, že podstatou argumentácie sťažovateľa v uvedených veciach je tvrdenie o porušení označených práv z dôvodu, že prvoinštančné, ako aj odvolacie súdy zúčastnené na rozhodovaní o jeho návrhoch, ktorými sa proti žalovaným - fyzickým osobám - domáhal zaplataenia poplatku za vedenie účtu majiteľa cenných papierov v súlade s cenníkom Centrálného depozitára cenných papierov SR, a.s., nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia tým, že sa nevysporiadali s relevantnými argumentmi sťažovateľa, ktoré uplatnil aj ako odvolacie dôvody v predmetnej veci, pretože v dôsledku žalovanými vznesenej námietky premlčania rozdielne súdy posúdili nielen samotný charakter právneho vzťahu medzi sťažovateľom a žalovanými, ale aj trvanie (dĺžku) a začiatok plynutia premlčacej doby (v niektorých prípadoch podľa obchodnoprávnej, v iných prípadoch podľa občianskoprávnej úpravy). Vzhľadom na strany sporu, predmet konania, s ohľadom na všetky tvrdené a preukázané skutočnosti, v nadväznosti na odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, mal tak odvolací súd za to, že sú v danom prípade dané dôvody na prerušenie konania, nakoľko je nevyhnutné, aby mal odvolací súd pred tým, ako o odvolaní žalobcu meritórne rozhodne, vyriešenú otázku, ktorá je predmetom prebiehajúceho konania na Ústavnom súde SR pod sp. zn. Rvp 13230/2015. Vyriešenie aplikácie obchodnoprávnej či občianskoprávnej právnej úpravy aj na právny vzťah založený medzi žalobcom a žalovaným má tak priamy vplyv aj na právne posúdenie plynutia premlčacej doby z hľadiska posúdenia účinnosti vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku žalobcu.

6. Ústavný súd SR rozhodol o ústavnej sťažnosti spoločnosti Centrálny depozitár cenných papierov SR, a.s. so sídlom v Bratislave pre porušenie základných práv a slobôd uznesením č.k. II. ÚS 677/2017-25 zo dňa 10.11.2017 a sťažnosť žalobcu odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

7. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením 14Co/824/2015-155 zo dňa 18.04.2018 rozhodol o pokračovaní v odvolacom konaní vzhľadom na právoplatnosť uznesenia Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 677/2017-25 zo dňa 10.11.2017, nakoľko odpadol dôvod prerušenia odvolacieho konania v danej veci.

8. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

9. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa ustanovenia § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

11. Podľa ustanovenia § 470 ods. 4 CSP konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálné a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo.

12. Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade poukázať na skutočnosť, že odo dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť nový procesný predpis - zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“). V zmysle intertemporálneho ustanovenia § 470 ods. 1 CSP sa ustanovenia Civilného sporového poriadku aplikujú aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, pričom odvolacie konanie v danej veci začalo dňom 22.07.2015 (podaním odvolania).

13. Žalobca si návrhom na vydanie platobného rozkazu/žalobou datovanou dňa 22.02.2013 uplatnil voči žalovanému nárok na zaplataenie sumy 331,94 eur (v zmysle pôvodného petitu) na základe faktúry č. 8000013241 zo dňa 31. 12. 2008, neskôr aj na základe faktúry č. 9000011878 zo dňa 31. 12. 2009 na sumu 331,94 eur a faktúry č. 1000010595 zo dňa 31. 12. 2010 na sumu 146,40 eur, pričom v priebehu konania žalobca čiastočne zobral žalobu späť v rozsahu uhradenej istiny vo výške 146,40 eur a trval naďalej na úhrade faktúry č. 8000013241 za vedenie účtu v roku 2008 vo výške 331,94 eur a úhrade faktúry č. 9000011878 za vedenie účtu majiteľa v roku 2009 vo výške 331,94 eur - teda na nároku v sume

663,88 eur. V návrhu/žalobe žalobca uviedol, že právny vzťah medzi ním a žalovaným vyplýva priamo zo zákona č. 566/2001 Z. z o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov na základe žalobcom vedenej evidencie cenných papierov na účte majiteľa cenných papierov - žalovaného. Činnosti Centrálného depozitára cenných papierov SR uvedené v povolení na vznik a činnosť centrálného depozitára vykonáva za odplatu v zmysle § 99 ods. 8 ZoCP. Činnosti CDCP sú definované v ustanovení § 99 ods. 3 a 4 ZoCP, pričom jednou z platených činností je vedenie účtu majiteľa (§ 99 ods. 4 písm. h/ ZoCP). S poukazom na uvedené potom žalobca tvrdil, že právo na odplatu za vedenie účtu majiteľa vyplýva žalobcovi priamo zo ZoCP a na základe toho aj dôvodne vyfakturoval uvedené faktúry žalovanému, ako majiteľovi cenných papierov za vedenie účtu. Žalovaný v konaní nespochybnil právny základ uplatneného nároku, ani čo do výšky, ani dôvodnosti, namietol však, že mu nikdy žiadne faktúry zo strany žalobcu doručené neboli a navyše žalobca si voči nemu nárok uplatnil po uplynutí premlčacej doby a vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu.

14. Podľa ustanovenia § 57 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch (v znení platnom a účinnom do 31.12.2001 - ďalej „ZoCP“), evidenciu zaknihovaných cenných papierov vedie stredisko na účtoch majiteľov cenných papierov (ďalej len "účet") a v registri emitentov cenných papierov (ďalej len "register").

15. Podľa ustanovenia § 58 ods. 5 ZoCP právny vzťah medzi majiteľom účtu a strediskom sa spravuje týmto zákonom a Obchodným zákonníkom.

16. Podľa ustanovenia § 99 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách (v znení platnom a účinnom od 01.01.2002 - ďalej „ZoCPaIS“), Centrálny depozitár je akciovou spoločnosťou so sídlom na území Slovenskej republiky, pre ktorú platia ustanovenia Obchodného zákonníka, ak tento zákon neustanovuje inak. Premena formy centrálného depozitára sa zakazuje.

17. Podľa ustanovenia § 99 ods. 8 ZoCPaIS v znení novely účinnej od 01.05.2007, činnosti uvedené v povolení na vznik a činnosť centrálného depozitára vykonáva centrálny depozitár za odplatu, ak tento zákon neustanovuje inak.

18. Podľa ustanovenia § 104 ods. 1 ZoCPaIS „členom“ môže byť

- a) obchodník s cennými papiermi, ktorý je oprávnený poskytovať investičné služby podľa § 6 ods. 2 písm. a), b) alebo d) a pri ich poskytovaní je oprávnený nakladať s peňažnými prostriedkami alebo finančnými nástrojmi klienta,
- b) zahraničný obchodník s cennými papiermi s povolením podľa § 54, ktorý je oprávnený poskytovať investičné služby na území Slovenskej republiky v rozsahu podľa § 6 ods. 2 písm. a), b) alebo d) a pri ich poskytovaní je oprávnený nakladať s peňažnými prostriedkami alebo finančnými nástrojmi klienta,
- c) zahraničný obchodník s cennými papiermi so sídlom v členskom štáte za rovnakých podmienok ako obchodník s cennými papiermi so sídlom v Slovenskej republike,
- d) Národná banka Slovenska,
- e) iný centrálny depozitár,
- f) zahraničná právnická osoba s obdobným predmetom činnosti ako centrálny depozitár.

19. V nadväznosti na uvedené, podľa ustanovenia § 105 ods. 5 ZoCPaIS, právne vzťahy medzi členom, ktorému bol účet majiteľa zriadený, a centrálnym depozitárom a právny vzťah medzi členom a majiteľom takéhoto účtu sa spravujú týmto zákonom a Obchodným zákonníkom.

20. Podľa ustanovenia § 261 ods. 6 písm. c/ Obchodného zákonníka, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy z burzových obchodov a ich sprostredkovania (§ 642) a ďalej z odplatných zmlúv týkajúcich sa cenných papierov.

21. Podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

22. Súd prvej inštancie sa správne v odôvodnení rozsudku zameral predovšetkým na právne posúdenie základného vzťahu, z ktorého uplatnený nárok vzišiel medzi žalobcom, ako depozitárom cenných papierov a žalovaným, ako majiteľom účtu cenných papierov a to z hľadiska posúdenia charakteru vzťahu ako obchodnoprávneho alebo občianskoprávneho a následne potom zvolenia

aplikácie občianskoprávnej alebo obchodnoprávnej úpravy pri posúdení dôvodnosti vznesenej námietky premlčania uplatneného nároku žalobcu. Predmetom a rámcom odvolacieho konania bolo naďalej zodpovedanie otázky, či je z hľadiska právneho posúdenia námietky premlčania možné a nutné aplikovať na daný zmluvný vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, oba upravujúce komplexným spôsobom premlčanie, vzhľadom na právnu úpravu ustanovenia § 52 ods. 2 vety poslednej Občianskeho zákonníka a vzhľadom na ustanovenie § 104 a § 105 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch, podľa ktorého právne vzťahy medzi členom, ktorému bol účet majiteľa zriadený, a centrálnym depozitárom a právny vzťah medzi členom a majiteľom takéhoto účtu sa spravujú týmto zákonom a Obchodným zákonníkom, v spojení s ustanovením § 261 ods. 6 písm. c/ Obchodného zákonníka, upravujúceho aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov na záväzkové vzťahy z burzových obchodov a ich sprostredkovania (§ 642) a ďalej z odplatných zmlúv týkajúcich sa cenných papierov. Aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka má potom zásadný vplyv na posúdenie premlčania nároku z hľadiska dĺžky premlčacej doby a jej uplynutia.

23. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že právny vzťah medzi účastníkmi je podriadený Obchodnému zákonníku podľa ustanovenia § 261 ods. 6 písm. c), pričom súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade nie je možné použiť ustanovenia Obchodného zákonníka na daný vzťah a to ani s poukazom na ustanovenie § 105 ods. 5 ZoCPaIS, podľa ktorého právne vzťahy medzi členom ktorému bol účet majiteľa zriadený a Centrálnym depozitárom a právny vzťah medzi členom a majiteľom takéhoto účtu sa spravujú týmto zákonom a Obchodným zákonníkom, pretože v prejednávanej veci nejde o záväzok zo žiadneho takéhoto vzťahu, ale o záväzok zo vzťahu majiteľa účtu - žalovaného, ktorý vedie žalobca ako centrálny depozitár. Súd dôvodil, že zákonné ustanovenie § 104 ods. 1 ZoCPaIS vymedzuje, kto môže byť „členom“ v zmysle dikcie zákona, pričom z tohto ustanovenia nevyplýva, že žalovaný by do tejto zákonnej definície spadal, pričom súd prvej inštancie správne poukázal na to, že „členom“ v zmysle § 104 ZoCPaIS nie je ani žalobca. Žalobca ani žalovaný nie sú uvedení ako „členovia“ podľa § 104 ods. 1 ZoCPaIS, ktorý jednoznačne definuje, koho za člena možno považovať. Súd prvej inštancie správne poznamenal, že predpoklady uvedené v ustanovení § 105 ods. 5 ZoCPaIS, na ktoré sa žalobca odvolával a ktoré sú potrebné na to, aby sa mohli na daný vzťah aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, nie sú v danom prípade splnené; navyše, ak by zákonodarca mal v úmysle, aby sa vzťah medzi žalovaným ako majiteľom účtu a žalobcom - centrálnym depozitárom, spravoval ustanoveniami Obchodného zákonníka v otázkach neupravených v ZoCPaIS, tak by to v § 105 ods. 5 ZoCPaIS uviedol. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku zdôraznil, že zákonodarca explicitne stanovil, na ktoré vzťahy sa ustanovenia Obchodného zákonníka použijú s tým, že predmetný právny vzťah v prejednávanej veci pod uvedené nespadá. S poukazom na tieto skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd potom žalobu zamietol z dôvodu úspešne vznesenej námietky premlčania, pretože žaloba bola na súd doručená po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka.

24. Odvolací súd považuje takýto záver a právne posúdenie danej veci za vecne správne a aplikujúce ustanovenie § 387 ods. 2 CSP sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením obsiahnutým v rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu odvolací súd uvádza nasledovné :

25. Odvolací súd konštatuje, že v konaní nebolo sporné, že žalovaný sa stal majiteľom zaknihovaných cenných papierov na základe kupónovej privatizácie v roku 1993, v dôsledku čoho vznikla v zmysle ustanovenia § 56 ods. 1 písm. a/, v spojení s ustanovením § 57 a § 58 ods. 1 zákona číslo 600/1992 Zb. o cenných papieroch (účinného do 31. 12. 2001) žalobcovi (v tom čase Stredisko cenných papierov SR) povinnosť zriadiť žalovanému, ako majiteľovi cenných papierov osobitný účet majiteľa cenných papierov. Vedenie účtu SCP bolo do 01.05.2007 pre majiteľov cenných papierov bezplatné. Poplatky za vedenie účtu neboli zavedené ani po nadobudnutí účinnosti zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách, ktorý zrušil a nahradil pôvodný zákon č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch a aj podľa ktorého viedol naďalej žalobca žalovanému účet majiteľa cenných papierov podľa ustanovenia § 105 a § 99 ods. 3 písm. b/ tohto zákona. Až na základe novely zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch účinnej od 1. 5. 2007 zákonodarca zaviedol spoľatnenie vedenia účtu majiteľa zaknihovaných cenných papierov v zmysle ustanovenia § 99 ods. 8 ZoCPaIS, pričom odplata bola určená cenníkom žalobcu, v súlade s ktorým následne aj žalobca vyfaktoval žalovanému, ako majiteľovi cenných papierov, faktúry za rok 2008 v sume 331,94 eur so splatnosťou 28.02.2009 a za

rok 2009 v sume 331,94 eur so splatnosťou dňa 15.02.2010, ktoré nároky boli predmetom sporu (po zohľadnení čiastočného späťvzťatia žaloby ohľadom faktúry za rok 2010).

26. Odvolací súd po oboznámení sa s dôvodmi odvolania, s právnymi argumentami tak žalobcu, ako aj žalovaného, v nadväznosti na odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku poznamenáva, že je nutné pripustiť, že doterajšia početná judikatúra prvoinštančných aj druhoinsťančných súdov v danej otázke právneho posúdenia povahy vzťahu medzi žalobcom a žalovaným a z toho plynúce posúdenie premlčania tohto nároku, je vzhľadom na celkom osobitné špecifiká, vyplývajúce z historických a spoločenských okolností, za ktorých právny základ tohto vzťahu, ako právneho vzťah sui generis, vznikol (kupónová privatizácia), značne rozdielna a vo svojich záveroch nejednotná. Aj práve z tohto dôvodu bola podaná ústavná sťažnosť žalobcu, ktorý inicioval konanie pred Ústavným súdom SR, kde podstatou argumentácie sťažovateľa bolo tvrdenie o porušení jeho ústavných práv z dôvodu, že prvoinštančné, ako aj odvolacie súdy zúčastnené na rozhodovaní o jeho návrhoch, ktorými sa proti žalovaným - fyzickým osobám - domáhal zaplataenia poplatku za vedenie účtu majiteľa cenných papierov v súlade s cenníkom Centrálného depozitára cenných papierov SR, a.s., nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia tým, že sa nevysporiadali s relevantnými argumentmi sťažovateľa, pretože v dôsledku žalovanými vnesenej námietky premlčania rozdielne súdy posúdili nielen samotný charakter právneho vzťahu medzi sťažovateľom a žalovanými, ale aj trvanie (dĺžku) a začiatok plynutia premlčacej doby (v niektorých prípadoch podľa obchodnoprávnej, v iných prípadoch podľa občianskoprávnej úpravy).

27. Pokiaľ sa odvolací súd, ako už vyššie uviedol, v celom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, ktorý daný vzťah, vzniknutý ex lege právne posúdil ako občianskoprávny a následne aj plynutie a dĺžku premlčacej doby vzhľadom na žalovaným vnesenú námietku premlčania posúdil podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, odvolací súd práve s poukazom na závery a právny názor Ústavného súdu SR v uznesení č.k. II. ÚS 677/2017-25 zo dňa 10.11.2017 má za to, že tieto závery nie sú protiústavné a ústavne nekonformné a v ďalšom odôvodnení poukazuje na jeho obsah.

28. Ústavný súd SR hoci uznesením č.k. II. ÚS 677/2017-25 zo dňa 10.11.2017 odmietol sťažnosti spoločnosti Centrálny depozitár cenných papierov SR, a.s. ako zjavne neopodstatnené, napriek tomu, ako uviedol ÚS SR, „v duchu materiálnej ochrany ústavných práv sťažovateľa však ústavný súd sťažnosti preskúmal“, pričom ÚS SR vo svojom rozhodnutí zdôraznil, že „Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody“.

29. V ďalšom texte odôvodnenia uznesenia ÚS SR konštatoval:

Sťažovateľ od roku 2008 výrazne zvýšil poplatok za vedenie účtu, majiteľom nedoporučene rozoslal faktúry, a neskôr, spravidla „na hrane“ premlčacích lehôt žaloval majiteľov o úhradu poplatku za vedenie účtu s príslušenstvom. Tieto žaloby sú odrazom zložitej ekonomickej transformácie, keď množstvo majiteľov týchto účtov drží „pozabudnuté“ cenné papiere z kupónovej privatizácie. V prípadoch sa tak prelínajú starý (zákon č. 600/1992 <. Zb. v znení neskorších predpisov) a nový zákon o cenných papieroch a s tým spojené otázky, či vzťah vznikol ex lege, alebo zo zmluvy, zložitý vzťah občianskoprávnej a obchodnoprávnej úpravy a v neposlednom rade ochrana spotrebiteľa podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. <. Z uvedeného vyplýva, že predmetné „hromadné“ žaloby sú hmotnoprávne komplikované. Z právnických databáz je zrejmé, že v mnohých prípadoch na okresných a krajských súdoch sťažovateľ uspel, a od toho odvíja aj nespokojnosť vo veciach s opačným výsledkom. Ústavný súd preskúmal všetky štyri napadnuté rozsudky a konštatuje, že sťažnosti sú zjavne neopodstatnené, pretože krajské súdy v preskúmaných rozsudkoch dostatočne a ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnili svoje rozhodnutia a nemožno ich považovať za arbitrárne. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ má na veci odlišný názor, nezakladá bez ďalšieho porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru (m. m. I. ÚS 188/06 <., II. ÚS 325/2014 <.). Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na to, že na okresných súdoch a krajských súdoch v mnohých skutkovo a právne podobných prípadoch uspel, a teda krajské súdy sa napadnutými rozsudkami „odklonili od judikatúry iných krajských súdov“, ústavný súd konštatuje, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, pretože zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. najvyššieho súdu (obdobne napr. I. ÚS 199/07 <., I. ÚS 235/07 <., II. ÚS 184/2015 <. a iné). Podľa názoru ústavného súdu sú uvedené odôvodnenia odvolacích súdov dostatočné, keďže týmito dávajú odpovede na kľúčové námietky sťažovateľa. Ústavný súd v uvedených súvislostiach akceptuje právny názor

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý síce dosiaľ záväzne nezjednotil otázku premlčania vo vzťahu k účtom vedeným sťažovateľom, avšak vo veci sp. zn. 1 Obdo 42/2015 <. využil priestor obiter dictum v uznesení o odmietnutí dovolania podaného pre odňatie možnosti konať pred súdom, kde uviedol, že sa v týchto veciach jedná o (i) záväzok zo vzťahu majiteľa účtu a žalobcu a záväzok vzniknutý ex lege, nie o záväzok zo vzťahu uvedenom v § 105 ods. 5 zákona o cenných papieroch. Keďže § 105 ods. 5 zákona o cenných papieroch presne určuje okruh vzťahov, ktoré sa subsidiárne podriaďujú Obchodnému zákonníku, nie je prípustné analogické použitie takéhoto odkazu na vzťahy, ktoré podmienky určené zákonom nespĺňajú. Pokiaľ neexistuje v osobitnom predpise pre určitý okruh vzťahov priamy odkaz na právny predpis (ako je to v § 105 zákona o cenných papieroch), je potrebné subsidiárne aplikovať všeobecný predpis občianskeho práva, teda výlučne Občiansky zákonník, pokiaľ nejde o relatívny obchod. Najvyšší súd v uvedenom uznesení tiež uviedol, že „z povahy záväzku, ktorý nespĺňa podmienky relatívneho ani absolútneho obchodného záväzkového vzťahu podľa ust. § 261 ods. 1 až 3 resp. § 261 ods. 6 písm. c) Obchodného zákonníka <., keďže nevznikol na základe zmluvy, ale zo zákona, ako aj z povahy žalovaného ako subjektu bez podnikateľského charakteru vyplýva, že na daný vzťah nemožno aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Všeobecné súdy tak správne situáciu vyhodnotili bez toho, aby dovolací súd v ich hodnotení vzhľadol prvok prekvapivosti, arbitrárnosti či zakázanej retroaktivity. Pokiaľ neexistuje v osobitnom predpise pre určitý okruh vzťahov priamy odkaz na právny predpis (ako je to v ust. § 105 ZoCP), je potrebné subsidiárne aplikovať všeobecný predpis občianskeho práva, teda výlučne Občiansky zákonník. Subsidiarita osobitného predpisu obchodného práva je použiteľná len pre prípady priameho legislatívneho odkazu.“. Vzhľadom aj na uvedené ústavný súd preto dospel k názoru, že ustanovenie § 105 ods. 5 zákona o cenných papieroch (bez ohľadu na intertemporalitu) neobmedzuje pôsobnosť Obchodného zákonníka, ale len uvádza, teda zvyrazňuje, kedy ide určite o obchodnoprávny vzťah. Aplikuje sa preto § 261 ods. 6 písm. c) Obchodného zákonníka <. (Touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy z burzových obchodov a ich sprostredkovania (§ 642) a ďalej z odplatných zmlúv týkajúcich sa cenných papierov.), pretože ide o odplatnú zmluvu týkajúcu sa cenného papiera, aj keď vznikla pôvodne prevzatím investičných kupónov privatizácie. Ide však o spotrebiteľský vzťah, preto sa aplikuje Občiansky zákonník, a hlavne by bolo potrebné vykonať kontrolu neprijateľných podmienok, vrátane zmeny vzťahu. V tomto je zahrnutá otázka kontinuity pozícií z kupónovej privatizácie a náhlejšej zmeny cenníka v roku 2008.

Z uvedených argumentov vyplýva, že trojročná premlčacia lehota je v okolnostiach daných vecí jedným z akceptovateľných výkladov, a aj keď krajské súdy niekedy zvolili odlišné argumenty, riadne a primerane ich odôvodnili. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že krajské súdy sa v napadnutých rozsudkoch ústavne konformným spôsobom zaoberali kľúčovými námietkami, ktoré sťažovateľ uplatnil vo svojich odvolaniach. Právne závery, ktoré k námietkam sťažovateľa zaujali konajúce odvolacie súdy, sú dostatočným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré krajské súdy v spojení s okresnými súdmi pri rozhodovaní aplikovali. V tejto časti napadnuté rozhodnutia krajských súdov sú preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizujú takú príčinnú súvislosť medzi nimi a sťažovateľom označenými právami, ktoré by zakladali reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené už nie je nutné ústavne zasahovať do právoplatne rozhodnutých vecí, resp. sťažnosť je treba v tejto časti odmietnuť už v štádiu predbežného prejednávania ako zjavne neopodstatnenú.

30. Odvolací súd v súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu, ako aj jeho právnymi názormi a argumentmi týkajúcimi sa problematiky aplikácie ustanovení pôvodného zák. č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch, konkrétne ustanovenia § 58 ods. 5 tohto zákona, a poukazom na ustanovenie § 261 ods. 6 písm. c) Obchodného zákonníka poznamenáva, že z uvedených ustanovení zákonov - a to ani s odkazom na úpravu Obchodného zákonníka, nie je možné vyvodiť, že právny vzťah medzi stranami sporu sa spravuje ako absolútny obchodnoprávny vzťah ustanoveniami Obchodného zákonníka, pretože v konaní nebolo sporné, že medzi stranami sporu nebola uzatvorená žiadna odplatná zmluva týkajúca sa cenných papierov (tak, ako sú upravené v ustanoveniach § 30 až 44 zákona číslo 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách). Obchodný zákonník v žiadnom svojom ustanovení neupravuje, že záväzkový právny vzťah vzniknutý medzi depozitárom cenných papierov a majiteľom účtu cenných papierov sa kvalifikuje ako vzťah obchodnoprávny a nie je možné obchádzať, že relevantnom právnou úpravou týkajúcou sa predmetného záväzkového vzťahu je zákon číslo 566/2001 Z.z. o cenných papieroch, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že uvedený zákon ako lex specialis v žiadnom svojom ustanovení neupravuje, že takýto záväzkový vzťah a práva a povinnosti neho vyplývajúce, sa spravujú

Obchodným zákonníkom. Obchodnoprávny charakter záväzkového vzťahu nemožno vyvodíť ani z ustanovenia § 105 ods. 5 citovaného ZoCPaIS, nakoľko predmetné zákonné ustanovenie striktné vymedzuje okruh subjektov, na ktorý sa vzťahuje právna úprava Obchodného zákonníka (právne vzťahy medzi členom, ktorému bol účet majiteľa zriadený a centrálnym depozitárom a právny vzťah medzi členom a majiteľom takéhoto účtu), pričom „člena“ tak, ako ho chápe a s týmto osobitným subjektom narába ZoCPaIS *expressis verbis* vymedzuje znenie ustanovenia § 104 ZaCPaIS, ktoré striktné definuje, ktorý subjekt v zmysle tejto osobitnej právnej úpravy má postavenie takzvaného člena. Ako súd prvej inštancie správne konštatoval, táto definícia sa nevzťahuje ani na žalobcu, ani na žalovaného. Možno potom zhrnúť, že pokiaľ žiadny právny predpis (zákon o cenných papieroch, Obchodný zákonník a ani iný právny predpis) vyslovene neupravuje, že záväzkové vzťahy medzi stranami sporu majú obchodnoprávnu povahu, je potom tento záväzkový vzťah nutné podriaďiť ustanoveniam Občianskeho zákonníka, ako *lex generalis*, vo všeobecnej rovine upravujúci právne vzťahy medzi fyzickou osobou a ďalším subjektom. Pokiaľ potom žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania, aj plynutie a uplynutie premlčacej doby je nutné posúdiť s poukazom na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka. Krajský súd, vychádzajúc v horeuvedenej právnej argumentácii, z charakteru uplatneného nároku a z osobitných podmienok, za ktorých právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol, s poukazom na to, že žalobca je právnickou osobou a žalovaný je fyzickou osobou, s dôrazom na to, že neexistuje osobitne uzatvorená odplatná zmluva týkajúca sa cenných papierov, no v neposlednom rade aj na právny názor vyslovený v uznesení Ústavného súdu č.k. II. ÚS 677/2017-25 zo dňa 10.11.2017 potom konštatuje, že aplikácie ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka pri vznesenej námietke premlčania žalovaným má svoj zákonný rámec a právny základ.

31. Odvolací súd (reagujúc na konkrétne odvolacie argumenty žalobcu) poznamenáva, že nemožno spochybniť argument žalobcu, podľa ktorého s cennými papiermi sú spojené aj práva a takýmito právami sú aj práva akcionára ako spoločníka podieľať sa na jej riadení, na zisku, prípadne na likvidačnom zostatku. Uvedené však nemá žiaden priamy vplyv na posúdenie nároku žalobcu, ak v súvislosti s ním nejde o realizáciu žiadnych práv žalovaného ako spoločníka, pretože právny vzťah akcionára - ako spoločníka v obchodnej spoločnosti a danej obchodnej spoločnosti je odlišný od právneho vzťahu centrálného depozitára cenných papierov, ktorý vedie účet majiteľa cenných papierov a týmto majiteľom. Ani to, že prevádzkový poriadok je v zmysle ust. §-u 103 ods. 6 Zákona o cenných papieroch záväzný tak pre žalobcu, ako aj pre žalovaného nemá žiaden priamy vplyv na skutočnosť, že vzťah žalobcu a žalovaného je síce vzťahom odplatným, avšak nie je vzťahom obchodnoprávnym. V dôsledku uvedeného preto nemožno na premlčanie pohľadávky žalobcu aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka o to viac, ak žalovaný vo vzťahu k žalobcovi a v súvislosti s vedením jeho účtu ako majiteľa cenných papierov u žalobcu nevystupuje ako podnikateľ, a ku vzniku tohto vzťahu nedošlo v súvislosti s výkonom podnikateľskej alebo inej činnosti žalovaného, ale zo zákona.

32. Taktiež pokiaľ žalobca v odvolaní namietal správnosť určenia počiatku plynutia premlčacej doby od súdom stanovenej splatnosti jednotlivých faktúr, konkrétne pri faktúre vystavenej dňa 31.12.2009 určil súd splatnosť 01.01.2010 a pri faktúre vystavenej dňa 31.12.2008 splatnosť dňa 01.01.2009, teda súd prvej inštancie neakceptoval splatnosť oboch faktúr stanovenú žalobcom, odvolací súd aj v tomto konštatuje, že sa možno stotožniť s právnym posúdením počiatku plynutia premlčacích dôb dňom nasledujúcim, kedy si žalobca mohol najskôr svoje nároky voči žalovanému uplatniť a to s poukazom na zákonné ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka. Nakoľko celkom zjavne nebola žiadna doba splatnosti medzi žalobcom a žalovaným dohodnutá, ani ustanovená právnym predpisom alebo určená v rozhodnutí, bol by dlžník povinný plniť veriteľovi prvého dňa po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Žalobca však v konaní neuniesol dôkazné bremeno v tom smere, aby vyvrátil tvrdenie žalovaného produkované ako procesná obrana v spore, že mu nikdy žiadne faktúry zo strany žalobcu doručené neboli, je potom nutné mať za to, že pokiaľ vystavil žalobca faktúry dňom 31.12.2008 a 31.12.2009, mohol si žalobca najskôr uplatniť voči žalovanému svoje nároky dňom nasledujúcim a teda záver súdu prvého stupňa, ktorý posudzoval moment počiatku plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby odo dňa 02.01.2009, resp. 02.01.2010 a uplynula tak premlčacia doba dňom 02.01.2012, resp. 02.01.2013, je právne akceptovateľný. Pokiaľ bola žaloba podaná na súd až dňom 25.02.2013, je nárok žalobcu premlčaný. Odvolací súd však v tejto súvislosti zdôrazňuje, že aj v prípade akceptovania odvolacej námietky žalobcu, že je nutné v danej veci posudzovať počiatok plynutia premlčacej doby až odo dňa žalobcom stanovenej splatnosti jednotlivých faktúr, teda odo dňa 28.02.2009 a 15.02.2010, aj v takom prípade by uplynula všeobecná premlčacia doba dňom 29.02.2012 a 16.02.2013 a aj v tomto prípade by bol nárok žalobcu premlčaný.

33. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že nie je viazaný právnymi závermi iného krajského súdu (teda súdu rovnakého stupňa), na ktoré odkazoval žalobca v odvolaní. Súdny sú viazaný len právnym názorom vysloveným súdom vyššieho stupňa v danej veci, prípadne ustálenými právnymi názormi súdov vyššej inštancie, v ktorej súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na vyslovený právny názor v uznesení Ústavného súdu SR II. ÚS 677/2017-25 zo dňa 10.11.2017, respektíve tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č.k. 1 Obdo 42/2015 <.. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo 3337/2010 zo dňa 24. 07. 2012, v ktorom je konštatované, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní nemožno považovať za ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa, okrem poznamenania, že vo všeobecnosti rozhodnutia súdov iných členských štátov nie sú pre slovenské súdy právne záväzné je nutné doplniť, že okresný súd svoje rozhodnutie nezaložil na tom (a ani súd odvolací), že k aplikácii ustanovení o premlčaní v Občianskom zákonníku pristúpil na základe ochrany žalovaného ako spotrebiteľa. Okresný, ako aj odvolací súd považuje vzťah medzi stranami sporu za občianskoprávny, na základe čoho je preto nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uvedené rozhodnutie sa preto na prejednávany prípad nevzťahuje.

34. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalobca, ako procesne neúspešná strana sporu je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

36. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).